

ACADEMIA ROMÂNĂ

A plecat dintre noi academician Dinu C. Giurescu

(15 februarie 1927 – 24 aprilie 2018)

Academia Română anunță cu profundă tristețe vestea plecării din această lume, după o grea suferință, la vârsta de 91 de ani, a academicianului Dinu C. Giurescu, unul dintre cei mai mari istorici români și profesor de incontestabilă reputație.

Dinu C. Giurescu descinde dintr-o celebră familie de istorici, fiind fiul lui Constantin C. Giurescu și nepotul lui Constantin Giurescu. S-a născut la 15 februarie 1927, la București, unde a urmat cursurile Colegiului „Sf. Sava”. Tot în București a absolvit Facultatea de Istorie, în 1950, iar în 1968 și-a obținut titlul științific de doctor.

A lucrat inițial (1956-1964) ca muzeograf la Muzeul de Artă din București, Secția de artă medievală, iar apoi, vreme de patru ani (1964-1968), a fost cercetător în cadrul Oficiului de Studii și Documentare al Ministerului de Externe, ocupându-se de istoria diplomației. În 1968 devine profesor la Institutul de Arte Plastice „N. Grigorescu”, București, fiind titular al cursului de istoria civilizației europene (1968-1987). A fost profesor la Catedra de istoria românilor din cadrul Facultății de Istorie, Universitatea București (1990-1997), conducător de doctorate și profesor consultant începând cu 1997. Între anii 1988-1990 a fost *visiting profesor* la William Paterson College, Wayne, New Jersey și la Texas A&M University, Statele Unite ale Americii.

Activitatea sa științifică acoperă o bogată și diversă arie tematică, fiind preocupat de arta românească medievală din secolele XIV-XVIII, de studiul civilizației române, de caracteristicile feudalismului românesc în relațiile economice. Între lucrările dedicate acestor subiecte se numără: „Anafornițe brâncovenești” (1959), „Biserici, ctitorie a epocii lui Ștefan cel Mare”, „Maîtres orfèvres de Kiprovac en Valachie au XVIIe siècle” (1964), „Relațiile economice ale Țării Românești cu țările Peninsulei Balcanice în perioada feudalismului timpuriu” (1964).

A manifestat, de asemenea, interes pentru istoria diplomației românești și a publicat o serie de volume de „Documente diplomatice”: Nicolae Titulescu (1967), M. Kogălniceanu (1972), precum și de studii istorice, între care „La diplomatie roumaine et le Pacte des Quatres” (1969).

A fost preocupat atât de editarea de izvoare, cât și de elaborarea unor sinteze de istorie națională: „Istoria românilor din cele mai vechi timpuri până azi” (1971, în colaborare), „Istoria românilor” (1974-1975, în colaborare), „Istoria ilustrată a românilor (1981-1982).

O atenție deosebită a manifestat pentru problemele de istorie contemporană: „Romania’s Communist Takeover: The Radescu Government” (1994), „România în al Doilea Război Mondial” (1999), „Imposibila încercare. Greva regală 1945” (1999), „Romanian in the Second World War” (1939-1945) (2000), „Cade Cortina de fier. România 1947” (2002),

ACADEMIA ROMÂNĂ

„Documente privind alegerile din 1946“ (2001), „Uzuratorii“ (2004), „De la Sovromconstrucții la Academia Română“ (2008) și multe altele. Împreună cu academician Mircea Malița a elaborat volumul „Zid de pace, turnuri de frăție – deceniul deschiderii: 1962-1972“.

A fost coordonator și coautor al volumelor IX (ed. I, 2008 ; ed. a II-a 2016) și X (2013) din valorosul tratat „Istoria românilor“, operă fundamentală elaborată sub egida Academiei Române.

A militat împotriva demolării unor importante monumente istorice și de artă, cărora le-a consacrat o serie de lucrări între care: „The Razing of Romania’s Past“ (1989), apărută în limba română în anul 1994: „Distrușterea trecutului României“, „Arhitectura Bucureștiului“ (2010).

În 1990 a devenit membru corespondent al Academiei Române, iar în 2001, membru titular. Pe data de 24 aprilie 2014 a fost ales vicepreședinte al Academiei Române, funcție din care a fost nevoit să se retragă după numai un an, din rațiuni medicale. A fost, de asemenea, președinte al Comisiei mixte de istorie româno-bulgare din Academia Română.

Președinția României l-a decorat, în anul 2000, cu Ordinul Național în grad de Cavaler.

Membrii Academiei Române regretă plecarea din această lume a academicianului Dinu C. Giurescu, care echivalează cu pierderea unei conștiințe civice și patriotice românești, ce va marca nu numai comunitatea academică, ci societatea românească în ansamblul ei.

Dumnezeu să-l odihnească în pace și lumină!